

Fare ile Köstebek

Jane MEADOW

Fare ile Köstebek

Jane MEADOW

Fare Minnie, büyük bir meşe ağacının altındaki sıcak yuvasında yaşıyordu. Tüyleri yumuşacık ve sıcak gri, karnı ise krem beyazıydı. Küçük kırmızı bir atkı takar, minik kahverengi bir çantasını yanında taşırdı. Her sabah yer altı tünellerinde koşturur, tohum ve parlak çakıl taşları arardı. Yer altı dünyası onun en sevdiği keşif yeri.

Çok uzakta olmayan bir yerde köstebek Morris yaşıyordu. Kadife gibi koyu kahverengi tüyleri ve soluk pembe bir burnu vardı. Kürek gibi kocaman patileri kazmak için mükemmeldi. Küçük yuvarlak mavi gözlükler ve sarı bir baret takardı. Morris derin tüneller kazmayı ve pürüzsüz taşlar toplamayı severdi. Yumuşak başlı ve dikkatliydi, çalışırken mırıldanırdı.

Bir gn Minnie'nin evik patileri, toprağın yumuşak olduėu bir yeri tırmaladı. Kokladı ve bıyıklarını kıpırdattı. Birden kk bir toprak parası dřt ve yzne serin bir hava esti. 'Oo!' diye ciyakladı. 'Bu duvarın arkasında ne var?' Biraz daha hızlı kazdı, kalbi pıt pıt atıyordu.

Öbür tarafta Morris de kazıyordu. Güçlü pençeleri toprağı sıyrıyor, alçak ve gürültülü bir melodi mırıldanıyordu. Sonra patisi karanlık, boş bir boşluğa girdi. Gözlüklerinin ardından minik gözlerini kırptırdı. 'Merhaba?' diye seslendi yumuşakça. 'Orada kimse var mı?' Sesi karanlıkta yankılandı.

Minnie bir ses duydu. Donakaldı, kuyruğu sıkıca kıvrıldı. Sonra delikten minik pembe bir burnun uzandığını gördü. 'Merhaba,' dedi yumuşak bir ses. 'Ben Morris. Ben bir köstebeğim.' Minnie'nin bıyıkları seğirdi. 'Ben Minnie,' dedi. 'Ben bir fareyim.' Aralıktan birbirlerine baktılar. Sonra Morris gülümsedi ve Minnie kendini cesur hissetti.

Morris kocaman patileriyle deliđi geniřletti. Kısa süre sonra delik, Minnie'nin içinden geçebileceđi kadar büyüdü. Uzun, unutulmuş bir tünele kořtu. Karanlık ve tozlu ydu, gölgelere doğru uzanıyordu. Minnie'nin kocaman kahverengi gözleri kocaman açıldı. 'Bu bir tünel!' diye fısıldadı. 'Gizli bir tünel!' Morris başını salladı. 'Uzun zamandır burada olmalı.'

Tünel tuhaf ve biraz korkutucu geldi. Sessiz ve soğuktu, duvarlar sanki üstlerine kapanıyordu. Minnie'nin kuyruğu titredi. Morris baretine sımsıkı sarıldı. 'Belki geri dönmeliyiz,' dedi. Ama Minnie derin bir nefes aldı. 'Birlikte keşfedebiliriz,' dedi. 'Ben önden giderim, daha fazla yer gerekirse sen kazarsın.'

Minnie önden koştı, minik patileri toprağa tıkırdıyordu. Havayı kokladı ve güvenli yolları kontrol etti. 'Bu taraf açık görünüyor!' diye seslendi. Morris onu izledi, kocaman patileri hazırdı. Ne zaman gevşek toprak bulsa kazıp temizledi. 'Daha geniş yapacağım,' dedi. Azar azar tünel büyüdü ve güvenli hale geldi.

Bir takım gibi çalıştılar. Minnie yolu işaretlemek için pürüzsüz taşlar ve parlak çakıllar buldu. Morris duvara küçük bir raf kazdı. 'Çantan için,' dedi. Minnie kıkırdadı ve çantasını oraya astı. Toprağın yumuşak ve kuru olduğu sıcacık bir köşe buldular. 'Burası buluşma yerimiz olabilir,' dedi Minnie. Morris'in minik gözleri parladı.

Morris duvara küçük bir şömine şekli kazdı, Minnie de sahte bir ateş için minik dallar topladı. Etrafına bir daire gibi yuvarlak taşlar dizdiler. Minnie masa için düz bir kaya buldu. 'Burası yavaş yavaş ev gibi oluyor,' dedi. Morris başını salladı. 'Arkadaşlar için gizli bir ev,' dedi ve burnu mutlulukla seğirdi.

Ama sonra bir yığın gevşek toprak yuvarlanıp yolu kapattı. Minnie şaşkınlıkla ciyakladı. 'Olamaz!' diye bağırdı. 'Geçemiyoruz!' Morris yığına baktı. 'Endişelenme,' dedi. 'Ben bir köstebeğim. Kazabilirim.' Kocaman patileriyle toprağı kazmaya başladı ama çok fazlaydı. 'Ben yardım ederim!' dedi Minnie. 'Küçük taşları taşıyabilirim.'

Birlikte çalıştılar. Morris ağır toprağı kazıp itti. Minnie küçük taşları ve çakılları taşıdı. 'Harika gidiyorsun!' diye tezahürat yaptı. 'Sen de!' dedi Morris. Yavaş yavaş yığın küçüldü. Sonra son bir itişle geçit açıldı. 'Başardık!' diye bağırdılar. Karanlık tünelde güldüler ve sarıldılar.

Artık tnel gvenli ve scackt. Daha fazla tař eklediler ve pati izleriyle 'Arkadařlar' yazan kk bir tabela yaptlar. Minnie kırmızı atkısını bir engele ast. Morris baretini bir rafa koydu. 'Bu řimdiye kadarki en gzel tnel,' dedi Minnie. 'nk birlikte yaptk,' dedi Morris. Sahte ateřlerinin yanına oturdular ve tohum ile kklerden oluřan bir atřtırmalıęı paylařtlar.

O günden sonra tnel onların zel yeri oldu. Her ğleden sonra orada buluřtular. Minnie yer stndeki maceralarını anlattı. Morris bulduėu parlak tařları gsterdi. Saklambaç oynadılar ve řakalar yaptılar. Tnel mutlu ciyaklamalar ve grltl kahkahalarla yankılandı. Yer altının en mutlu křesiydi.

Diğer hayvanlar da sıcacık tüneli duydu. Bir böcek uğradı, dost canlısı bir solucan merhaba dedi. Minnie ve Morris herkesi karşıladı. 'Gelin!' dediler. 'Herkes yer var.' Dayanışmanın karanlık, korkutucu bir yeri nasıl sıcak, güvenli bir eve dönüştürdüğünü gösterdiler. 'Arkadaşlar birbirine yardım ettiğinde,' dedi Minnie, 'tuhaf şeyler bile eğlenceli olur.'

Böylece fare ile köstebek en iyi arkadaş olarak kaldılar. Tünelleri nezaket ve kahkahayla parladı. Minnie'nin çevik patileri ile Morris'in güçlü kazması mükemmel bir ikili oluşturdu. Birlikte çalışmanın her zorluğu bir maceraya dönüştürebileceğini kanıtladılar. Ve eğer bir gün büyük meşe ağacını ziyaret ederseniz, kulak verin—yer altında kıkırdadıklarını duyabilirsiniz.